

Nr 224.

Av herr **Gustavson, John**, och herr **Reuterskiöld**, i anledning av
Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om rätt
till jakt m. m.

Det förslag till ny jaktlag, som framlagts i prop. nr 46, har, efter den omarbetning därav departementschefen låtit verkställa, sedan lagrådet yttrat sig över detsamma, även om i vissa punkter ytterligare hänsyn kunnat tagas till lagrådets yttranden, erhållit en form och ett innehåll, som medför att detsamma synes böra av riksdagen antagas, ehuru med ändringar i några av dess paragrafer.

Viktigast är i detta avseende § 10 i lagförslaget, som reglerar bildandet, även tvångsvis, av särskilda jaktvårdsområden under särskilda förutsättningar. Med fullt fog har departementschefen uttalat (sid. 26, 27), att dylika områden i princip böra bildas på frivillighetens väg och att möjligheten av tvångsbildning »endast tillgripes i ytterlighetsfall», varvid skall fordras att de som biträda beslutet utgöra minst $\frac{4}{5}$ av samtliga fastighetsägare inom området och tillika äga minst $\frac{4}{5}$ av marken ifråga. Lagtexten i § 10 motsvarar dock ej helt detta uttalande, då det lagts ytterst i Konungens befallningshavandes hand att pröva beslutet och därvid även avgöra om visst område icke skall mot sin vilja tvingas in i jaktvårdsområdet. Några maxigränser för jaktvårdsområde äro ej stadgade, och bestämmelsen om fyra femtedelar är därför tänjbar: ju större området blir, desto lättare blir det att intvinga mindre markägare i sammanslutningar. Därför ligger stor vikt på stadgandet i mom. 3, att »ägare av mark, som i avseende å läge, form och övrig beskaffenhet finnes lämpligen böra bestå som eget jaktvårdsområde, icke mot sitt bestridande» skall kunna intvingas i sammanslutningen. Emellertid hänger här allt på det diskretionära bedömandet av frågan om hans mark »finnes lämpligen böra bestå» som eget jaktvårdsområde; olika befallningshavande kunna hysa helt motsatta uppfattningar av vad som »lämpligen bör bestå», och det synes därför vara av behovet påkallat, om departementschefens yttrande, såsom man måste hoppas, skall läggas till grund, att sagda uttryck i lagtexten på det sätt ändras att orden »lämpligen böra bestå» ersättas av orden »lämpligen kunna bestå» — om vad som kan bestå som eget område torde vida mindre meningsskiljaktighet kunna uppkomma än om vad som bör bestå.

Den andra ändring, som synes önskvärd, är den att stadgandet i § 24 mom. 1 första styckets sista punkt helt utgår och alltså de därmed sammanhängande bestämmelserna i vissa andra paragrafer likaledes utgå. Den tvångsjakt genom förordnad jägare, varom Konungens befallningshavande enligt detta lagrum i förslaget skulle kunna besluta, är vida mera ägnad att skapa

irritation och missnöje än att åvägabringa nödig förbättring, alldeles bortsett från dess oförenlighet med rådande allmän rättsuppfattning. De goda verkningarna av lagen kunna säkerligen härigenom äventyras, och förordnandet torde i de flesta fall icke kunna meddelas utan en föregående undersökning, som genom sin poliskaraktär tillspetsar förhållandena i stället för att utjämna dem. I allt fall torde bestämmelsen icke böra nu medtagas, innan någon som helst erfarenhet vunnits om dess oundgängliga behövlighet.

Den tredje ändring, som torde vara behöflig, avser § 26, där i mom. 2 bland dem, som befriats från jaktvårdsavgift och skyldighet att medföra jaktkort, icke uppräknats markägares hemmavarande barn eller lämpligare markägarers familj. Departementschefen har (sid. 38) uttalat, att han ej anser, att för ett medtagande av dessa personer samma skäl kunna anföras som ifråga om jordägare och arrendatorer, och att gränsdragningen skulle bli godtycklig om så skedde. Även om ej samma skäl kunna anföras, gäller dock att det säkerligen skulle lika mycket »strida mot svensk rättsåskådning» att skilja mellan jordägare resp. arrendator å ena sidan och deras hemmavarande familj å den andra; samhörigheten är där så fast och behovet av enhetlighet så starkt, att ett brytande av familjeenheten här skulle komma att fattas som ett godtyckligt och oberättigat intrång, som måste rubba hävdvunna förhållanden ifråga om föräldrar och barn. Många fastigheter ägas eller innehavas av en åldrig fader eller moder, som ringa eller intet intresse har av att utnyttja ovan nämnda rätt eller kanske ej ens är därtill i stånd. Särskilt borde barnen, som ofta bära hela ansvaret för arbetet å och skötseln av gården, i detta avseende fullt likställas med föräldrarna. Någon svårighet att i § 26 mom. 2 efter orden »person som enligt 27 § är skyldig utlösa jaktpass» insätta t. ex. orden »jordägarens eller sådan brukares, som i § 7 omförmäles, hemmavarande familjemedlemmar», torde icke föreligga.

Med hänsyn till vad sålunda anförts hemställas,

att riksdagen ville för sin del besluta en sådan lydelse av § 10 mom. 3, § 24 mom. 1 första stycket och § 26 mom. 2, som ovan angivits, och tillika vidtaga härav föranledda jämkningar i andra paragrafer, som utskottet må finna nödiga.

Stockholm i januari 1938.

John Gustavson.

C. A. Reuterskiöld.